

vidtaga de tjensteindragningar, hvilka till följd deraf att smuggeriet numera upphört, kunna utan skada för kustbevakningens och tullgöromålsens vederbörliga skötande verkställas.

Stockholm den 27 Januari 1881.

*Sven Andersson,
Norra Luggude.*

N:o 36.

Af Herr J. N. Biesert: Om bestridande i visst fall genom amorteringslån af kostnaden för folkskoleväsendet inom kommun.

Genom Kongl. Kungörelsen den 30 November 1876, angående förändrad lydelse af § 3 samt § 4 mom. 5 i Kongl. Stadgan angående folkundervisningen i riket den 18 Juli 1842 är stadgadt i 4 § att, om icke de särskilda afgifter för folkskoleväsendets upprätthållande, som i §:n särskildt nämnas, för ändamålet förslå, hvad som brister skall af församlingen sammanskjutas efter de grunder, som gälla för kommunalutskylders utgörande, det vill säga att bristen skall utgöras i förhållande till särskilda de skattskyldige inom kommunen, efter derom i kommunalförfattningen stadgade grunder, påförda fyrktal.

Tillämpningen af detta stadgande har emellertid, efter hvad erfarenheten redan visat, i många fall ledt till betänkliga oegentligheter, hvilkas upprepande för framtiden det torde vara af stor vikt att förekomma. Detta är isynnerhet fallet, då fråga är om utgörande af någon betydligare kostnad för skolväsendet, till exempel uppförande inom socknen af skolhusbyggnader, som alltid måste betinga rätt betydliga utgifter. Inträffar nu ett sådant fall inom en socken, der till följd af åtskilliga förhållanden flere tjänstemän samt handlande och industriidkare äfvensom enskilda löntagare

äro bosatta, med ett bevillningsbelopp, utgörande kanske ända till hälften eller mera af socknens hela bevillningssumma, samt till följd af nu gällande föreskrift hela den erforderliga kostnaden skall på en gång uttaxeras, så blir följden, dels att de som så kunna, om de veta att en sådan utgift förestår dem, hafva den utvägen att inom annan kommun inköpa en obetydlig hemmanslott och der låta mantalsskrifva sig för att dymedelst undandraga sig den befarade utgiften, hvilken fullt lagliga utväg dock leder till obehag och missförhållanden, dels ock att de, som ej kunna eller vilja vidtaga förenämnde utväg, på en gång drabbas af en oskäligen och ofta högst betungande utgift, hvarförutom det till följd af deras tjänsters beskaffenhet, hvilka af dem mången gång årligen måste ombytas, för dem lätt kan inträffa, att de, efter att ena året hafva deltagit i kostnaden för uppförande af skolhus eller dylikt i en församling, nästa år i en annan församling, dit de nödgats inflytta, ånyo måste deltaga i dylika kostnader.

Det lämpligaste sättet att förekomma sådana oegentligheter har synts mig bestå deri, att, om en dylik betydligare kostnad för folkskoleväsendet skulle utgöras, densamma anskaffas genom lån, att på vissa år betalas, hvarigenom för hvarje år allenast ett belopp motsvarande årsafbetalningen å lånet behöfde uttaxeras. Och jag vågar därför vördsamt hemställa, att Riksdagen behagade för sin del besluta,

att i de fall, der kostnaden för något för folkskoleväsendet erforderligt ändamål uppgår till minst fem gånger så mycket som kommunens hela bevillningssumma, kostnaden skall, derest någon inom kommunen skattskyldig sådant begär, bestridas genom lån, att amorteras på minst 10 och högst 25 år.

Öfverlemnande jag dock till Lag-Utskottet, till hvars förberedande behandling ärendet väl kommer att öfverlemnas, att föreslå de förändringar såväl i detta mitt förslag som ock i gällande författningar, hvilka kunna anses lämpliga och häraf blifva en följd.

Stockholm den 26 Januari 1881.

J. N. Biesert.